

- posiłkowo przekazanie sprawy Sądowi celem ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji niezbędnymi kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie w związku z postępowaniem w pierwszej instancji i z postępowaniem odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd uznał, że skarżący nie miał legitymacji procesowej, ponieważ zaskarżone rozporządzenie wskazuje, że „edam” stanowi nazwę rodzajową. Wspomniane sformułowanie, widniejące w rozporządzeniu dotyczącym rejestracji, ma wyłącznie tautologiczny charakter. W rezultacie wbrew temu, co twierdzi Sąd, stwierdzenie rozporządzenia rejestrującego przyniosłoby członkom skarżącego korzyść dowodzącą ich legitymacji procesowej. A zatem skarga jest dopuszczalna. Z tego samego względu jest też ona zasadna. W istocie powyższe stwierdzenie spotkało się z aprobatą niderlandzkich wnioskodawców. W związku z tym Komisja popełniła błąd, nie zastosowawszy się do tego stwierdzenia.

Zarzut drugi: Skarżący utrzymywał, że w przeszłości jego członkowie dostarczali w Niderlandach mleko, które mogło być tam używane do produkcji sera gouda lub edam i które najprawdopodobniej było tam wykorzystywane w tym celu. Sąd nie wywiódł z tego legitymacji procesowej skarżącego. W istocie ustalenie to nie znajduje oparcia w stanie faktycznym. A zatem Sąd dopuścił się przeinaczenia faktów, ponieważ przytoczony powyżej argument jest prawdziwy. Co więcej, zdaniem Sądu sprzeciw i skarga skarżącego nie miały na celu obrony interesów „wytwórców mleka”. Takie twierdzenie również stanowi przeinaczenie faktów, ponieważ sprzeciw został zgłoszony w imieniu członków skarżącego w zakresie, w jakim przetwarzali oni mleko (mleko sprzedawane w Niderlandach jest mlekiem przetworzonym) i zajmowali się sprzedażą mleka lub sera.

Zarzut trzeci: Sąd stwierdza, że oddalenie sprzeciwu nie dowodzi istnienia legitymacji procesowej skarżącego. W istocie z punktu widzenia prawa sprzeciw nie został zgłoszony przez skarżącego, lecz przez Republikę Federalną Niemiec. Takie stwierdzenie nie jest zgodne z rozporządzenia (WE) nr 510/2006 ⁽²⁾ i wbrew temu, co uznał Sąd, kwestia ta nie została jeszcze rozstrzygnięta w odniesieniu do rozporządzenia podstawowego przez Trybunał. Między rozporządzeniem podstawowym nr 510/2006 a jego poprzednikiem, rozporządzeniem (EWG) nr 2081/92 ⁽³⁾ istnieją różnice, które nie były przedmiotem oceny Sądu i które prowadzą do tego, że pod rządami rozporządzenia podstawowego zgłaszający sprzeciw tacy jak skarżący realizują swoje własne prawa do zgłoszenia sprzeciwu.

Zarzut czwarty: Sąd odrzucił argumentację skarżącego, zgodnie z którą niebieski znak wskazujący chronione oznaczenie geograficzne Unii nie przyznaje producentom niderlandzkim bardziej konkurencyjnej pozycji względem członków skarżącego. To nieprawda. Bardziej konkurencyjna pozycja istnieje i powoduje powstanie po stronie członków skarżącego interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności rozporządzenia rejestrującego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 317, s. 14.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 93, s. 12).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2081/92 z dnia 14 lipca 1992 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. L 208, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 9 września 2014 r. w sprawie T-461/12, Hansestadt Lübeck przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 20 listopada 2014 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-524/14 P)

(2015/C 026/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche, R. Sauer, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Hansestadt Lübeck, wcześniej Flughafen Lübeck GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;

- stwierdzenie nieważności skargi wniesionej w pierwszej instancji;
 - posiłkowo: stwierdzenie bezprzedmiotowości skargi wniesionej w pierwszej instancji;

 - posiłkowo: stwierdzenie bezzasadności czwartego zarzutu skargi, dotyczącego naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w odniesieniu do kryterium selektywności, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd w odniesieniu do pozostałych części zarzutu czwartego oraz zarzutów od pierwszego do trzeciego i piątego;

- obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami w pierwszej instancji i postępowaniu odwoławczym lub posiłkowo w przypadku skierowania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd rozstrzygnięcie o kosztach w obu instancjach w wyroku kończącym postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: brak indywidualnego oddziaływania

Zdaniem Sądu zaskarżona decyzja dotyczy indywidualnie Hansestadt Lübeck jako następcy prawnego przedsiębiorstwa publicznego, które prowadziło do dnia 1 stycznia 2013 r. lotnisko w Lubece, gdyż to przedsiębiorstwo publiczne w wyniku przyznania pomocy państwa wykonywało uprawnienia, które zostały przeniesione wyłącznie na nie. Wniosek ten jest oparty na następujących okolicznościach faktycznych: przedsiębiorstwo publiczne składa propozycję zarządzenia w sprawie opłat lotniskowych do organu regulacyjnego kraju związkowego, który jest uprawniony zatwierdzić lub odrzucić to zarządzenie (pkt 29–34 zaskarżonego wyroku).

Zdaniem Komisji Sąd wprawdzie prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych, niemniej uznał przedsiębiorstwo publiczne, które prowadziło do dnia 1 stycznia 2013 r. lotnisko w Lubece, niezgodnie z prawem za organ wydający pozwolenie, który wykonywał własne, przeniesione wyłącznie na niego uprawnienia. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału przy badaniu indywidualnego oddziaływania na podmiot publiczny lub prywatny, który wdraża system pomocy (jak przedsiębiorstwo publiczne, które prowadziło do dnia 1 stycznia 2013 r. lotnisko w Lubece), rozstrzygające jest, czy może ono samo stanowić o swoim zarządzie i polityce czy też robi to państwo⁽¹⁾. Ustalone przez Sąd okoliczności faktyczne pokazują, że uprawnienie to przysługuje państwu, a mianowicie z dwóch powodów. Zarządzenie w sprawie opłat lotniskowych wymaga uprzedniego zatwierdzenia przez organ regulacyjny kraju związkowego. Organ regulacyjny jest ze swej strony związany przepisami federalnymi dotyczącymi opłat lotniskowych. Stąd sam fakt, że operator portu lotniczego musi zaproponować zarządzenie w sprawie opłat lotniskowych, nie oznacza, że sam może stanowić o swoim zarządzie i określać cele realizowane poprzez zarządzenie w sprawie opłat lotniskowych.

Stwierdzając, że uprawnienie do przeprowadzenia przygotowawczego etapu przyznania pomocy (w tym wypadku zaproponowanie zarządzenia w sprawie opłat lotniskowych organowi regulacyjnemu) stanowi wykonywanie własnej kompetencji w zakresie przyznania pomocy, Sąd naruszył prawo, gdyż dokonał zbyt szerokiej wykładni pojęcia „indywidualnego oddziaływania”.

Zarzut drugi: brak interesu prawnego

Sąd przyjął stanowisko, że Hansestadt Lübeck jako następcą prawnym przedsiębiorstwa publicznego, które prowadziło do dnia 1 stycznia 2013 r. lotnisko w Lubece, również po sprzedaży lotniska w Lubece inwestorowi prywatnemu ma nadal interes prawny. Sąd nie uznał za potrzebne, by ustalić, czy obowiązek uchylenia systemu pomocy ustał w dniu 1 stycznia 2013 r., gdyż zarządzenie w sprawie opłat lotniskowych ze względu na to, że zaprzestano korzystania ze środków państwowych, nie stanowiło już pomocy państwa. Nawet gdyby tak było, skarżąca w pierwszej instancji zachowała zdaniem Sądu interes prawny, gdyż formalne postępowanie wyjaśniające nie zostało jeszcze zakończone, wobec czego zaskarżona decyzja nadal wywiera skutki prawne.

Pierwszy argument Sądu jest błędny, gdyż również w sytuacji braku ostatecznej decyzji w sprawie zakończenia formalnego postępowania wyjaśniającego zaskarżona decyzja może utracić swój jedyny skutek prawny, a mianowicie obowiązek zawieszenia środka pomocowego na czas trwania dochodzenia, jeżeli ten środek pomocowy ustaje z powodów, które nie mają żadnego związku z formalnym postępowaniem wyjaśniającym (w tym wypadku prywatyzacja lotniska).

Drugi argument Sądu jest sprzeczny z orzecznictwem, które wymaga istniejącego i aktualnego interesu. W niniejszej sprawie nie zrealizowało się ryzyko zawieszenia środka przed dniem 1 stycznia 2013 r., gdyż lotnisko zostało sprywatyzowane. Hansesstadt Lübeck nie wykazało swojego interesu w podtrzymaniu skargi po prywatyzacji lotniska.

Z tych względów Sąd niezgodnie z prawem stwierdził, że skarżąca miała w pierwszej instancji aktualny interes.

Trzeci zarzut: Błędna wykładnia pojęcia selektywności w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE

W celu umożliwienia stwierdzenia, czy zarządzenie w sprawie opłat lotniskowych przedsiębiorstwa publicznego jest selektywne, należy zdaniem Sądu zbadać, czy stosuje się ono niedyskryminacyjnie wobec wszystkich użytkowników i potencjalnych użytkowników towarów lub usług udostępnionych przez to przedsiębiorstwo publiczne (pkt 53 wyroku).

Ten pogląd jest rażąco sprzeczny z orzecznictwem Trybunału, zgodnie z którym środek nie stanowi ogólnego środka polityki podatkowej lub gospodarczej, a tym samym jest selektywny, jeżeli stosuje się tylko do określonej gałęzi gospodarki lub tylko do określonego przedsiębiorstwa publicznego tej gałęzi gospodarki⁽²⁾. Trybunał orzekł zatem, że ustalone przez przedsiębiorstwo publiczne preferencyjne taryfy dla towarów i usług są selektywne, nawet gdyby mogli z nich skorzystać wszyscy użytkownicy i potencjalni użytkownicy⁽³⁾. W opinii w sprawie Deutsche Lufthansa rzecznik generalny Mengozzi zastosował to orzecznictwo do sytuacji dokładnie odpowiadającej niniejszej sprawie, mianowicie w odniesieniu do zarządzenia w sprawie opłat lotniskowych lotniska z rabatami dla określonych dużych użytkowników, i potwierdził selektywność środka⁽⁴⁾.

Zarzut czwarty: braki i sprzeczności w uzasadnieniu

Uzasadnienie Sądu jest błędne. Po pierwsze, brak jest istotnej części badania selektywności, mianowicie określenia celu realizowanego poprzez zarządzenie w sprawie opłat lotniskowych. W odniesieniu do tego systemu należy bowiem zbadać, jakie przedsiębiorstwo publiczne znajduje się w podobnej sytuacji prawnej i faktycznej. Po drugie, uzasadnienie Sądu jest sprzeczne, gdyż najpierw stosuje orzecznictwo dotyczące selektywności środków podatkowych (pkt 51 i 53 zaskarżonego wyroku) a potem stwierdza, że nie ma ono znaczenia (pkt 57 zaskarżonego wyroku).

Zarzut piąty: błędne zastosowanie ścisłego kryterium kontroli sądowej do decyzji o wszczęciu postępowania wyjaśniającego

Sąd wskazuje wprawdzie właściwe kryterium prawne, pomija jednak całkowicie w swoim uzasadnieniu, że w niniejszej sprawie chodzi o decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, która podlega jedynie lekkiej kontroli sądowej, w szczególności w odniesieniu do uzasadnienia⁽⁵⁾. W zaskarżonym wyroku brak jest jakiegokolwiek wyjaśnienia co do tego, dlaczego zarządzenie w sprawie opłat lotniskowych w tak oczywisty sposób nie było selektywne, że Komisja nie mogła wszcząć formalnego postępowania wyjaśniającego.

⁽¹⁾ Wyrok DEFI/Komisja, 282/85, EU:C:1986:316, pkt 18.

⁽²⁾ Wyroki Włochy/Komisja, C-66/02, EU:C:2005:768, pkt 99, i Unicredito, C-148/04, EU:C:2005:774, pkt 45.

⁽³⁾ Zobacz w szczególności wyrok GEMO, C-126/01, EU:C:2003:622, pkt 35–39.

⁽⁴⁾ Opinia w sprawie Deutsche Lufthansa, C-284/12, EU:C:2013:442, pkt 47–55.

⁽⁵⁾ Zobacz ostatnio postanowienie Stahlwerk Bous/Komisja, T-172/14 R, EU:T:2014:558, pkt 39–78 i przytoczone tam orzecznictwo.